

מאחר ולא היו די כסאות בחדר, כיבד החזו"א את האדמו"ר להתיישב על הכסא, ואילו הוא בעצמו ישב על המיטה, והציע לרבי יודא'לי בפשטות כנה לשבת על ידו. כמובן שרבי יודא'לי סירב, ועמד בצד. החזו"א שאל בשלום אורחו והתעניין למבוקשו. האדמו"ר הביע את שאלתו, ועדיין לא הספיק לומר את דבריו, כשה"חזון איש" השיב: "בודאי כדאי פה, כמו שמצינו אצל חזקיהו המלך שהושיבו ישיבה על קברו (ב"ק ט"ז, ב'), והרי כאן בונים כעת ישיבה, ויהא לנו א גוט שכנות" ... [שכנות טובה].

האדמו"ר הודה לחזו"א, בירכו בברכת יישר כח, ונפרד ממנו.

בהגיע הארון לארה"ק, שמע החזו"א כי מצאו את גופו הקדוש של הסב"ק בשלמות, כי קרש אחד מהגולל נשבר וראו הכל שהגוף הקדוש שלם. על כן רצה החזו"א שיפתחו את הארון ויטמינו את הסב"ק כמנהג ארץ ישראל, ללא ארון, ויראו הכל שמי שהוא צדיק וקדוש אין רימה שולטת בו, אף שכבר עברו י"ד שנים מההסתלקות. ברם האדמו"ר זצ"ל לא הסכים לכך, באומרו שאביו הקדוש היה בכור ובחו"ל נטמן בכור בארון עם שוליים והאדמו"ר לא רצה לשנות (וראה בענין זה בזוה"ק סוף פרשת ויחי עה"פ "ויישם בארון במצרים").

ביום תענית אסתר תש"י, כאשר הגיעה ההלוויה לב"ב ועברה ע"י בית החזו"א, יצא החזו"א וליווה עד אחרי סתימת הגולל.

כעבור שנים אחדות, ביקש ה"אמרי חיים" לקנות שטח סביב אהל מרן הסב"ק זיע"א, עבור חסידי ויז'ניץ. הוא שלח שליחים אל הרה"ח ר' יעקב הלפרין ז"ל, בהצעה שימכור לוויז'ניץ 250 מקומות קבורה סביב האהל, בעד סך כך וכך. אך הוא מאן להסכים לכך, אלא הציע לתת שלושים מקומות, חינום. אבל האדמו"ר לא הסכים לכך.

הדברים הגיעו אל החזו"א זצ"ל, והוא שלח לקרוא לר' יעקב כדי לפשר בין הצדדים. החזו"א אמר לו: "היות והנני מעוניין בשכנותו של הרבי מוויז'ניץ, ומכיון שהנני נוגע בדבר, אינני יכול לפסוק כי אם לעשות פשרה". ור' יעקב הסכים לכך. כתב החזו"א פתק בכת"י, כי דעתו היא שר' יעקב אכן יקציב 250 מקומות סביב האהל, בעד תשלום של חמש מאות לירות – שתי לירות בעד "קרקע", וההכנסות ממכירת הקרקעות תהיינה מיועדות